

Nejdelší výprava v oddílovém roce začala srazem na autobusáku Na Knížecí. Sešli se tu Zuzka, Míra, Kuba, Michal, Šárka, Kajda, Dominika, Vojta, Zdenda a Buclinka. Cesta probíhala poklidně do chvíle, než řidič zavelel, ať ve Vodňanech vystoupíme a počkáme, až se opraví nějaká vytékající voda. Napřed jsme z toho měli legraci, ale když jsme postávali před autobusovým depem, už nám do smíchu nebylo. Naštěstí oprava byla rychlá a do Strunkovic jsme dojeli s jen malým zpožděním. Na zastávce nás čekala Anička a doprovodila nás do Borčic. Když jsme se nasvačili, vyrazili jsme na procházku okouknout koně. Cestou zpátky děti ale u brány statku narazily na dva rytíře! Ti jim vysvětlili, že je čeká výcvik na jehož konci je v případě úspěchu čekají rytířské ostruhy...

Výcvik začal hned druhý den ráno. Děti běhaly, skákaly, vyráběly si štíty a nakonec došlo i na „mečování“. Po obědě jsme hráli veselé hry, po kterých přišel na řadu běh po fáborkách se šifrovanými zprávami. Děti se nepoztrácely, i když v půlce trati padla tma. Večer byl znovu ve znamení společenských her, frčel hlavně jungle, bang a twister.

Na pátek byl naplánovaný výlet do nedalekých Prachatic. Tam dostali děti – panoši různé zjišťovací, pamatovací a oslovovací úkoly. Vyhodnocení proběhlo v pizzerii nad šálkem horké čokolády, která vzhledem k poměrně nízké teplotě fakt bodla. Zpátky jsme jeli luxusním autobusem, ze kterého se nikomu nechtělo vystupovat.

Po večeři nastala nejdůležitější chvíle výpravy. Každé dítě vyrazilo na cestu po svíčkách, na jejímž konci čekal výbor starších rytířů, kteří nováčka nechali složit přísahu a poté ho přijali mezi sebe.

K rytíři neodmyslitelně patří kůň. Proto v sobotu dopoledne probíhal výcvik na ručně vyrobených koních. Když si to rytíři vyzkoušeli, posadili se na koně opravdového a Anička je provedla po okolí. Škoda, že byla taková zima, jinak by to bylo ještě zajímavější.

Po obědě nadešel vrchol dne – rytířský turnaj. Soutěžilo se v chytání kroužku na meč za jízdy, v krasojízdě, v souboji na nohou i na koni. Vítězem se stal Míra. Po svačině se rytíři mladší i starší vydali na výpravu po okolí, kterou si zpestřili prskavkami a zpěvem koled. Po návratu je měla čekat slavnostní večeře, ta se ale bohužel nekonala, protože maso se prostě z neznámých důvodů zkazilo. Ale děti měly hlad, takže svůj účel splnily těstoviny s kečupem a rizoto. Naštěstí byl připraven dezert – puding s ovocem.

Všechno uteklo rychle a najednou byla neděle, poslední den a plno uklízení. Všichni se zapojili a zapůjčený byt byl poměrně rychle uveden do původního stavu. Po časném obědě jsme popadli batohy a vydali se do Strunkovic, odkud jel vlak. Cesta byla dlouhá, ale uběhla rychle. Na Dejvické byly děti rozděleny rodičům a rytířská výprava se stala minulostí.

